

τίπαξ. Κέρκ. Παξ. : Νὰ πὰς νὰ δουλέψης 'ς τὸ γουλερό Παξ. Συνών. γοὺλότοπος.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλερά, τὰ Παξ.

γούλετα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλίτᾱ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έτα.

Μέγα τεμάχιον : Μιὰ γούλετα φωμί - τυρὶ - κρέας. Συνών. κομματάρα, κόμματος, ἀντίθ. γοὺλετάκι, γοὺλίδι, κομματάκι.

γούλετάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλέτα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὸν τεμάχιον ἄρτου, τυροῦ, κρέατος ἢ φρούτου. Συνών. γοὺλίδι, κομματάκι.

γούλεύω ἐνιαχ. γουλεῖν Μακεδ. (Βέρ. Νάουσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλά (I).

Καταβροχθίζω μετὰ λαίμαργίας ἐνθ' ἄν.

γούληθρα ἡ, ἐνιαχ. γ'λήθρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλά (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήθρα.

Ἐκφυμα, ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν αἰγοπροβάτων ἐνθ' ἄν. : Τὴν ἡμέρα τ'ς Λαβοῆς δὲν τρώρι ἀβγά, γιὰ νὰ μὴ βγάν'νι τὰ πράματα γ'λήθροις (πράματα = αἰγοπρόβατα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. λιθοβόλι.

γούλημα τό, ἐνιαχ. βούλημα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοὺλῶνω (I) Ὁ τύπ. βοὺλημα κατὰ παρετυμ. ὑπήχθη εἰς τὸ λῆμμα βοὺλημα.

Ἡ πλήρωσις τοῦ στόματος δι' ὕδατος καὶ ἡ ἐκσφενδόνησις αὐτοῦ μεθ' ὁρμῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. πύτισμα.

γούληματιὰ ἡ, ἐνιαχ. βούληματιὰ Νίσυρ. Ρόδ. (Βάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλημα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τιὰ. Ὁ τύπ. βοὺληματιὰ ἐτυπώθη ὡς ἴδιον λῆμμα κατὰ παρετυμ.

Ποσότης τροφῆς στερεᾶς ἢ ὑγρᾶς καταπινομένης ἅπαξ ἐνθ' ἄν. : Ἐκατάτια μιὰ βούληματιὰ Ρόδ. (Βάτ.) Συνών. γοὺλιά (I), λαρυγγιά, μπουκωσιὰ.

γουλὶ τό, (I) Κάλυμν. Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Σινασσ. Φερτ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πάτμ. Ρόδ. Σύμ. Χίος— Ἑλλην. Γεωργ. 6, 585 γούλι Ἑρεικ. γ'λι Λέσβ. βουλ-λιν Κύπρ. βουλ-λι Κύπρ. (Λεμεσσ.) βουλὶ Ρόδ. γουλὶ Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. Φερτ.) Λυκαον. (Σίλ.) γούλ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ.

Ἵποκορ. τοῦ οὖς. γοὺλά (I), διὰ τὸ ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 1, 394.

1) Ὁ στόμαχος καὶ ἡ κοιλία Κρήτ. : Παροιμ.

Σὰ δὲ θέλει τὸ γουλὶ μου, | πῶς θὰ κάμω γιὰ ψυχὴ μου ; (ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν παθῶν ἀγομένων). Συνών. γοὺλά (I) 4. 2) Αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαιμοῦ Κεφαλλ. : Φοῦσκωσε τὸ γουλὶ μου 'ς τὸ λαιμό. Ἐχει τὰ γουλιά του διαρκῶς. Συνών. γοὺλά (I) 3ε. β) Οἱ βουβῶνες Ζάκ. Κεφαλλ. : Μὲ πονάει τὸ ἀριστερό-τὸ δεξιό μου γουλὶ Κεφαλλ. γ) Τὸ ρόπτρον, ἡ γλῶσσα τῆς καμπάνας Πάρ. (Λεῦκ.) 3) Τὸ ἔμεσμα τῶν βρεφῶν Λευκ. 4) Ὁ λαιμός, τὸ στόμιον τοῦ ἀσχοῦ Σάμ. : Σὰν ἔλναι τὸ γούλ' τοῦ διοματιοῦ, ἄκουσι φωνὴ καὶ βγῆχι ἀπ' τοῦ διομάτ'. Συνών. γοὺλά (I) 3ζ. 5) Ἡ ὀπὴ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἄνω λίθου τοῦ

μύλου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ρίπτεται ὁ πρὸς ἄλλεσιν καρπὸς Νίσυρ. Συνών. γοὺλά (I) 3ι. 6) Ὁ ξύλινος σωλήν, διὰ τοῦ ὁποίου διοχετεύεται ὁ πρὸς ἄλλεσιν καρπὸς εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐπάνω λίθου τοῦ ἀνεμομύλου ἢ ὑδρομύλου Πάτμ. Ρόδ. Σύμ. Συνών. γοὺλά (I) 3η. 7) Ἡ κοιλότης, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ, ἡ κοτύλη Ἑρεικ. Κύπρ. (Λεμεσσ.) 8) Ἡ ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς ἄνω καὶ κάτω γωνίας τῆς θύρας κοιλότης, ἐντὸς τῆς ὁποίας στρέφεται ἡ στρόφιγξ τῆς θύρας Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Δίλ. Μισθ. Σινασσ. Φερτ.) Λυκαον. (Σίλ.) Συνών. γοὺλά (I) 5β. 9) Ὁ σφὴν τοῦ μαντάλου τῆς θύρας Καππ. (Ἀραβάν.) 10) Τὸ ἐπικαμπὲς τμήμα τοῦ ἀρότρου τὸ προσαρμοζόμενον κατὰ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸν ἱστοβοῆα καὶ κατὰ τὸ ἕτερον εἰς τὴν φέρουσαν τὸ ὕνιον βάσιν Μακεδ. (Χαλκιδ.) — Ἑλλην. Γεωργ. 6, 585. Συνών. γοὺλά (I) 7. 11) Μεγάλῃ ἐκτασις γῆς μεταξὺ δύο ὑψωμάτων Κρήτ. Συνών. γοὺλά (I) 10. 12) Δακτύλιος, τὸν ὁποῖον φέρουν αἱ μητέρες, ἵνα αἱ ὑπ' αὐτῶν κατὰ τῶν τέκνων τῶν ἀπευθυνόμεναι ἀραὶ καθίστανται ἀκίνδυνοι Κάλυμν. : Λαχτυλίτζια πὺ τὰ λέμε γουλιά χοροῦν τα οἱ μαννάες γιὰ νὰ μὴ ψάν-νον οἱ κατάρες τσ' οἱ βλαστήμιες πὺ λέσι 'ς τὰ παιγιά τως (χοροῦν = φοροῦν, ψάν-νον = πιάνουν).

γουλὶ τό, (II) γουλὶν Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Χίος (Πισπιλ.) γουλὶ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γουλὶ Πελοπν. (Ξεχώρ. Τσέρ.) γουλ-λι Δονοῦς. γ'λι Θάσ. (Θεολόγ.) Θράκ. (Αἶν. Καλαμ. Στέρν.) Ἰμβρ. Μ. Ἀσίτ (Κυδων.) Λέσβ. Λευκ. Σάμ. Σαμοθρ. Σκῦρ. οὐλί Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουλὶ Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) βουλὶ Κῶς βουλ-λι Σύμ. βουλ-λιδι Ρόδ. (Ἀρχάγγελ.) μουλὶ Κῶς μουλὶν Κῶς ἀγ'λι Θράκ. Σάμ. (Μαυραντζ. κ.ά.) γούλι Καστ. Στερελλ. (Θῆβ.) — Λεξ. Πόμπλετ. ἀγούλι Καστ. γουλὸ Λευκ. οὐγλί Σάμ. (Μαυραντζ. κ.ά.) Πληθ. γουλία Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. (Ἰμερ. Ἰνέπ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) μουλ-λία Κῶς ἀγούλια Καστ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γοὺλί = τὸ ἀποφλοιωμένον στέλεχος τοῦ βλαστοῦ τῆς κράμβης, ὡς ὑποκορ. τοῦ γοὺλά (II) Βλ. Πρόδρομ. 2^ο, 42 (ἐκδ. Hesselring - Pernot, σ. 43) αὐθέρουν εἰς τὸ σπῖτιν μου λινάριν καὶ βαμβάκιν || φρύγιον κράμβην καὶ γουλὶν καὶ ἀπὸ τὸ κουνουπίδιον καὶ αὐτόθ., σ. 42 στ. 42 «τρυγοκράμβιν ἐκ τὸ γουλὶν καὶ ἀπὸ τὸ τρυγοκράμβιν». Ὁμοίως καὶ εἰς Σταφίδ. Ἰατροσοφ. 191 (ἐκδ. Ἐ. Legrand, εἰς BGV 2, σ. 7), «ἄς τρώγης νῆστις τὸ γουλὶν τῆς κράμβης». Ὁ τύπ. μοὺλί ἀπὸ τὸ βοὺλί καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ γοὺλί, δι' ἐναλλαγὴν τῶν συμφώνων.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ ἀποφλοιωμένον στέλεχος τοῦ βλαστοῦ τῆς κράμβης ἢ ὁ βλαστὸς ἢ ἡ γογγυλώδης ρίζα διαφόρων χόρτων σύνθη. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Χαλδ.) : Λὸς μου λίγο γουλὶ ἀπὸ τὸ κουνουπίδι πολλὰ. Τὰ λάχανα ἦτανε ὅλο γουλία Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γλυτσὺ μ - βού 'ναι ν - δὲ μουλὶ ν - δῆς ἀνγινάρας Κῶς. Πᾶμε νὰ κόψωμε γ - κουνφωτοὺς νὰ φᾶμε ν - δὲ μουλ-λία τως (κουνφωτοὺς = ἄγριες ἀγκινάρες) αὐτόθ. Καὶ τὰ φύλ-λα τοῦ μαρουλιοῦ καὶ τὸ βουλὶ ν - δὲ εἶναι καλὰ αὐτόθ. Μαζέψαμε πικραδέρικα ὅλο γ'λιὰ (πικραδέρικα = πικροράδικα) Σκῦρ. Τὸ οὐλί εἶναι τοῦ σταφυλίνγα τὸ πωρίχι (σταφυλίνγα = τὸ φυτὸν σταφυλίνος ἢ δαῦκος, πωρίχι = βλαστὸς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ γουλὶ τσῆ φυλλάδας (= κράμβης) Α. Κρήτ. Τὸ γουλὶν τοῦ λαχανίου Πόντ. (Οἶν.) Ἀγατᾶ πολλὰ τὰ γουλία αὐτόθ. || Φρ. Τὸ μαχαίρι ἐμπῆκε μέσα γουλὶ (τὸ μαχαίρι εἰσῆλθεν ἄνευ ἀντιστάσεως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Παροιμ. Φρ. :

